

gen til dens Sokkel. Hun kunde virkelig næsten ikke holde sig oprejst og maatte sætte sig.

Da hun havde taget Plads, satte Per sig i hensynsfuld Afstand ved Siden af hende. To Minuter efter havde han friet.

Han sagde, hvad han vidste, der skulde siges ved en saadan Lejlighed, og føjede til:

„De maa være overbevist om, Frøken, at jeg ikke vilde have talt saadan til Dem, dersom det havde været mig muligt at tie. De maa ikke tro, at det bare er en flygtig Sommerforelskelse, . . . hvad De maaske kunde mene paa Grund af den korte Tid, jeg har haft den Lykke at kende Dem. Men den Tid, saa kort den er, har for mit Vedkommende paa mange Maader haft en afgørende Betydning. Jeg har før sagt Dem det, at fra den Dag, jeg første Gang betraadte Deres Forældres Hjem og saae Dem, begyndte der et nyt Liv for mig. — Frøken Jakobe! Man siger om mig, at jeg ikke mangler Evner, og jeg tror det selv! Jeg indbilder mig endog, at man har svært god Brug for mig herhjemme. Men samtidig føler jeg, at uden Dem vil jeg neppe nogensinde fuldtud kunne naa, hvad jeg tilsigter, . . . jeg veed jo godt, hvormeget De allerede har betydet for min Udvikling. Det er da ikke alene hele min personlige Lykke, men min hele Fremtid og Velfærd, der bestemmes af det Svar, De nu vil give mig.“

Han havde faaet Lov at tale ud. Hun havde ikke kunnet faa sig til at afbryde ham, og hun maatte tilstaa for sig selv, at det var en uværdig Trang til at høre disse Kærlighedsord, der fik hende til at blive. Der var desuden noget i selve hans Stemme, der gjorde hende svag. Dens stærke Mandsklang overvældede og bedøvede hende. Tilrods for, at han i sine sidste Udtalelser havde været mere uklogt aabenhjertig, end han selv vidste af, gik det ikke op for hende, at han i Grunden hele Tiden havde været mere opfyldt af sig selv end af hende.

Foruroliget af hendes Tavshed og af hendes mørke Ansigtshudtryk vedblev Per:

„Jeg indser meget godt, at det er temmelig dristigt af mig at henvende mig til Dem paa en saadan Maade. De er en